

Sant Jaume, de Zebedeu, Deixeble de Crist

Camí de la mar, enllà del Jordà,
a la Galilea, Jesús se n'anà;
el poble, en tenebres, veié una gran Llum:
Una Claror Nova se'ls ha aparegut.

I tot caminant, voreta del Llac,
trobà dos germans, sortint a pescar.
Són els Boanergues: la Crida segueixen
i, ara, esdevenen del Senyor Deixebles.

Preciós "Nucli íntim", des d'aquell Instant:
són l'Andreu, el Pere, el Jaume i el Joan,
i tots són Deixebles: de Jesús, "Amics",
donant testimoni del Fill de David.

Fort i prudent n'era Sant Jaume el Major,
essent un Deixeble, fidel, de bon cor.
Escoltava el Mestre, caminava amb Ell...:
Sant Jaume fou Gran, car correspongué.

A Cafarnaum, escoltà la Crida
d'Amor a Jesús, també de Fe Viva.
El Bon Pastor seguia de nit i de dia;
No dubtant mai en donar, per Ell, la Vida.

Contemplà el Crist Gloriós, en la Transfiguració
I de la sogra d'en Pere, en veié la Curació.
En la filla d'en Jairo, el Miracle Gloriós
I, a Getsemaní, en l'Hort, veié el Crist, amb gran Dolor.

A la Muntanya de les Oliveres, Jesús l'invità;
en Jaume dormisquejava. Només Crist, pregà.
Paraules d'Amor al Pare, del Mestre escoltà,
Tot acceptant sa Voluntat, quan suava Sang.

Resurrecció Gloriosa! ¡Gran Misteri de Fel.
És Crist, qui els mostra, ses Nafres punyents.
Miracle darrer: prop de Tiberiades, Jesús s'apareix,
i a Jerusalem, Jaume beurrà el Calze del Martiri, per Déu.

Sant Jaume i la Mare de Déu

Després de la Pentecosta, l'Apòstol Jaume el Major segueix de Jesús la Crida: "Prediqueu arreu el Món"; a Jerusalem s'embarca, el bon Jaume, fill del Tró, creuant la Mediterrània: duu l'Evangelí en son cor, per ensenyar, Nit i Dia, la Doctrina del Senyor.

Vol anar a la Hispània impia, i evangelitzar amb ardor. Jaume desembarca a Cadis: no estan de predicacions, marxant, doncs, vers Saragossa, Penyora de Conversions. Més tard, va fins Granada, on és tancat en presó, Junt amb tots els seus deixebles i també els set barons.

Sant Jaume implora, i prega la Mare del Redemptor. "Déu Vos salve, ¡oh Mare Santa! Salveu-nos, Mare d'Amor". La Verge li ho concedeix, traient-los de la presó. El Major, marxa a Galícia, prop del poble de Padrón, per predicar la Doctrina de la "Bondat del Senyor".

De nou a Cèsar-Augusta, li costa trobar ressò; sens defallir, sens repòs, recorre tot l'Aragó: els esforços són nombrosos, i... ¡tan poques les conversions!; tan sols hi fa set conversos, això l'entristeix del tot. Els seus ensenyaments, sembla, no arriben a obrir els cors.

Jaume el Major, en pregària, implora Déu, Creador: "La sembra se'm fa difícil: hi manca molta saó". L'Apòstol prega a la Verge, Reina i Mare del Senyor. És el moment de les Laudes: pau i silenci en l'entorn; I a la Reina del Cel Blau, li canten els Infants.

El Cerç entona Maitines: Vespres, un dolç Rossinyol. Les arbredes, vora l'Ebre, es bleguen pel Ventijol. Per Drecceres de la Fe, la Lluna esdevé un Colom, irradiant, al Riu que dringa, la Llum de la Salvació. ¡Oh! ¡Miracle escondit!, exclama Jaume el Major.

En plena Nit Fosca, neix un Càntic Nou: Pinsans i orenetes, pardals i mussols, Entonen dolçaines..., ¡Primer Raig de Sol! "Pilar Blanc, Divina Flor: Ja n'és, de Maria, el Tron més preciós"; i el "Sancta Santorum" per a tot el Món.

Serafins, Querubins i Arcàngels, voleien cantant: "¡Que formosa és l'Esposa, de l'Esperit Sant!" Bell Iris d'Amor, qual Posta de Sol: "Veniu, Bon fill Jaume, a prop del meu Cor". "¡Oh! ¡Reina de Sió"... diu el Fill del Tro: "Sou ara l'Estrella de tot l'Aragó!"

“No ploris més, Jaume, fillet de mon Cor,
Apòstol de l’Orbe, d’Espanya el Patró;
Sóc a Saragossa per do del Senyor.
Faràs fer un gran Temple, aquí, en aquest Lloc:
es dirà Pilar... ¡Gran Temple del món!”

“Després, torna-te’n a Jerusalem, abans de ma mort:
Vull veure els Deixebles, tots al meu entorn”.
En Jaume, obedient, retorna als Sants Llocs.
Herodes l’espera, per dar-li la mort.
¡Oh! ¡Màrtir del Crist!, no hi ha Amor més Fort.

Àngels baixen Llum, enmig la Foscor,
envoltant la Verge i Mare del Senyor.
Ella guia Jaume, prop del Redemptor,
baix son Mantell Blau, Refugi i Consol:
“És el Goig de l’Evangeli: el Camí de Salvació”

Rosa Fabregat i Solé

“Sant Jaume ve de Galícia, Sant Jaume ve d’Aragó...”

Sant Jaume pelegrinava arreu la Hispània;
duia un capell en sa testa i, als peus, sandàlies.
Túnica de basta sarja al cos portava,
que, de petxines de Galícia, farcida estava.

Bordó de pelegrí a la mà: de Siracusa baixava,
tot explicant l’Evangeli allí on passava;
convertia al Cristianisme grans i mainada,
mentre anava vers la llerda..., valenta i emmurallada.

Cal sembrar bona Llabor en les Terres de Ponent,
ja sia en la nit trencada o amb el goig del Sol ixent,
fent Conversions i Batejos, fins que prengui Arrelament:
faci fred, faci calor... Crist, arreu, sempre és present.

Fill del Tro ja és a Butsènit: s’hi atura per reposar;
mentre les cigonyes guien Jaume, en creuar el Riu lleidatà,
neix, en la remor del Segre, Lloança al Rei Celestial:
“Gràcies a Déu sien dades”, diu l’Apòstol; “ a Lleida sóc arribat”.

Pel Portal de Sant Antoni, el Bon Jaume, a llerda ha entrat.
Solitud entenebrada...; aviat s’és desencisat:
caminant a les palpentos, no sap on trobar un hostal...
Cansat i, en plena foscor; una bardissa ha eixafat.

Boira fugissera, estels entelats...; Sant Jaume ara plora i es posa a pregar.
En l’Hora encalmada, implora el Senyor:
“De Vós, que suportàreu al Front les Espines, en vostra Passió,
Clemència i Perdó; ajudeu-me, Pare, enmig mon dolor”.

El Major, de sobte, ja no es té dempeus:
mira al Cel i exclama, tot planyent son peu:
“Bon Mestre, auxilieu-me; Déu meu, ¡no puc més!”
“Ah, Espina cruel... treure’t no podré!!!. Ets massa profunda i no m’hi veig gens.”

Oh, suau Alenada d’Amor Maternal: Rosa de Bardissa, prop son peu malalt.
Rosada, dels pètals de la Roja Flor, cobreix la ferida d’en Jaume el Major.
¡Beneït Primer Corpus!, ¡Celestial Visitació!... Camí d’Ein-Karem: Caritat i Amor.
Ara, Jaume entona el Magníficat: “La meva Ànima magnifica el Senyor...”

Ombra de Frescor i lleu Resplendor: Lluna en quart Creixent, darrera el Turó.
Cofioies Estrelles, van obrint Camí vers el Sant Patró, Apòstol del Món.
Llavors, el Cel vessa, a Torrentades d’Amor, la Llum de l’Evangelitzió,
I, darrera l’Estelada... Àngels baixen en Estol!.

Angelets s'escampen, com nius d'ocellets, pel Pla i pel Turó...,
i entonen Maitines al Déu Creador, enmig del Silenci pietós de l'entorn.
Emmirallant-se amb la Lluna, el Segre esdevé Encenser, per beneir el Senyor:
Santa Adoració Nocturna, del Bon Jaume, al Déu d'Amor.

Mantell d'Estels d'Or, cobreix el Cel Esmaragdat formós...: Àngels amb Fanals, qual Rajos
de Sol,
baixen prop d'en Jaume, tots en Comunió; i, ell, s'extreu la punxa que l'infon dolor.
El Major venera el Pare, Mestre i Amic: "Sou Vós, Senyor, la Llum de mon Cor".
I els bons Angelets, darrera el Turó, se'n tornen al Cel, agraits al Creador.

Infantons solius arriben en l'Aurora prodigiosa, i entonen Celestials Cants;
amb un fanal a les mans, Corrandà harmònica fan: al bell mig, un Colom Blanc.
Davant el Peu del Romeu, s'aturen radiants. El Sol sémboirina: Moment encisant!:
¡Divina Misericòrdia!: L'Apòstol pot caminar!!!, exclamen petits i grans.

De Galícia ve Jacobus, i també, de l'Aragó;
entre els Cristians llergetes, sembra la Fe del Senyor;
de Romeria, és cant cèlebre; tornada, de Processó.
Les petxines de la túnica, dringuen al pas del Major.

I..., des de "Temps era temps", anem tots a la Processó,
venerant el Sant Apòstol, Jaume el Major, Fill del Tro.
Els angelets, fills de Lleida, són nos minyonets bufons:
"Fanalets de Llum", "Lluernes d'Amor".
Els menuts, ¡amb quin goig canten!, l'Himne de la Tradició:

"Sant Jaume ve de Galícia,
Sant Jaume ve d'Aragó;
i, a Lleida, va deixar estesa,
la Fe de Nostre Senyor".

I Sant Jaume, des la Glòria, prop de Déu, Pare Amorós,
sap que, quan arribà a Lleida, deixà empremta en tots els cors.
Ara, els fills de la llustre llerda, amb dolç Somrís generós,
sempre fidels al Patró, entonaran, en els vint-i-quatre" juliol
"Sant Jaume ve de Galícia, Sant Jaume ve d'Aragó".

del Carme fins al Romeu, tot anant en Processó,
que encapçala el Sant Apòstol, envoltat dels Infantons.
Entre d'altres Tradicions, "Els Fanalets de Sant Jaume"
N'és la Penyora més bella, que Lleida duu dins son Cor.

Així, al "Camí de Sant Jaume" Llum Divina inunda el Cel:
Constel·lacions. Nebulosos, xics Estels... hi lloen Déu.
Devessall de Claror Mística hi cobreix el Firmament;
i els Pelegrins d'arreu l'Orbe, cerquen en aquest Camí, son "Fanalet " de la Fe-